

Romeo

Daniël kijkt naar beneden en deinst meteen een stukje terug. De adem giert door zijn longen en zijn hart bonst in zijn borstkas. Voorzichtig leunt hij weer naar voren en kijkt naar buiten. Hij wist het van te voren, maar nu hij het echt ziet kan hij het niet geloven. Alles is zo klein.. de huizen, de weilanden, de snelwegen waar hij hele kleine zwarte stipjes op kan onderscheiden. Dan voelt hij een hand op zijn schouder.

“Zo jongen, ben je er klaar voor?”. Daniël kijkt om en ziet de instructeur. Hij is groot en stevig en lijkt op Anton Geesink. Daniël heeft hem geleerd wat hij moest doen, met hem geoefend en hem op deze dag mee naar boven laten gaan. Omdat hij het aankon.

“Eh..” zegt hij en kijkt naar beneden. Hij weet ineens niet meer waarom dit nou zo nodig moest.

“Kom jongen, nu niet twijfelen” zegt de instructeur, “volg gewoon de stappen die ik je heb geleerd en dan komt alles goed.”

De instructeur kijkt hem even aan, legt zijn hand op het pakket dat hij op zijn rug heeft en met een korte duw is Daniël over de rand.

“Daar ga je Romeo!” hoort hij nog boven zich vanuit het kleine vliegtuig. Hij schreeuwt, tuimelt naar voren en naar achteren. Dan laat hij zich meenemen in de val en leunt tegen de wind, zoals hem is geleerd. Zijn hart klopt nog genadeloos hard, maar langzaam verdwijnt de beklemming in zijn borstkas. Hij ademt diep in en schreeuwt het uit van geluk.

“Julia!!” roept hij terwijl hij zweeft en valt.

Daniël schat de afstand in tot de grond. Het is bijna zover. Snel pakt hij met zijn linkerhand de papieren harten die in zijn binnenzak zitten. Als hij ze op het juiste moment loslaat, moet zij ze kunnen zien. Met zijn rechterhand trekt hij aan het touwtje dat voor hem hangt. De parachute springt met een plof open en ontvouwt zich. Hij voelt een ruk als hij merkt dat het ding door de wind wordt gegrepen. De huizen, de bomen en de weilanden worden steeds groter. Nu moet hij sturen. Hij kijkt naar beneden en ziet een auto bij het weiland. Ze is hem gevolgd, hij wist niet waar hij precies zou landen. Het gaat goed. Hij stuurt een beetje naar links, weg van die grote bomen.

Ineens ziet hij haar, Julia, zijn grote liefde. Ze is met iemand. Hij stuurt weer, verder naar het open veld. De mensen zijn steeds duidelijker te onderscheiden. Wat is dat? Die man bij Julia slaat zijn arm om haar heen! Ze zwaaien. Hij voelt zich misselijk en zijn hoofd tolt. Hij kan geen adem halen. Wild maait hij om zich heen, waarbij hij de harten loslaat.

De eerste aanraking met de boom is niet hard, hij schaaft zijn arm. Maar dan tuimelt Daniël langs takken en bladeren waarbij hij zijn ledematen voelt schaven en breken. Hij hoort onder zich geschreeuw. Dan smakt hij met zijn hoofd tegen de stam.

“Daniël, Daniël!” Hij hoort een bekende vrouwenstem. Langzaam opent hij zijn ogen. Hij kijkt in het betraande gezicht van Julia. Hij ziet dat hij op een brancard op de grond ligt.

“Oh Daniël, ik was zo bang dat je te pletter was geslagen tegen die boom” snikt ze. Ze streelt zijn gezicht, dat vertrekt van de pijn. Hij wil iets zeggen, maar er komt geen geluid uit zijn keel.

“Mijn broer rijdt de auto naar huis, ik ga met jou mee in de ambulance, het komt goed, het komt goed!” Ze buigt zich voorover en kust hem licht op de lippen, de papieren harten dicht tegen haar lijf gedrukt.

Ghislaine Cals